

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

I

Πηγὴ ἢ σελήνη πάνω ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ
Σκόρπισε κῦμα φωτεινὸ
Ποῦ σκέπασε τ' ἀστέρια
Καὶ τύλιξε τὴν πλάση...
Κ' εἶναι σὰ θάμα!
Τί νᾶναι τάχα ἐκεῖ ψηλά;
Νᾶναι ἢ ἀπόλυτη χαρά;
(Νᾶναι ἢ γαλήνη ἢ πλέσια;)
Γιὰ νᾶναι κλάμα;
(Γιὰ νᾶναι τὸ χλωμὸ τῶν πόρων τὸ γιορτάσι;)

II

Θᾶναι ἢ χαρά! Θᾶναι ἢ χαρά!
Σὲ τέτοια μιὰ γαλήνη
Ποῦ τέτοια θεόρατα φτερά
Μοῦ δίνει,
Θᾶναι ἢ χαρά! Θᾶναι ἢ χαρά!

III

Ὅλα εἶν' ἀσήμι: ἀσήμι ὁ ἀέρας, ἀσήμι ὁ οὐρανός...
Κι ὁ πῦρ τρελλὸς καὶ παιδιακίσιος πόθος μὲ παιδεύει:
Νὰ γεμίσω τίς φουῦχτες μου μὲ ἀσήμι-φῶς...
Κι' ὁ πῦρ τρελλὸς καὶ παιδιακίσιος πόθος
Ἔχει τὸ νοῦ μου πάρει:
Νὰ πῶ φεγγάρι...

IV

Τὸ βλέπω τὸ φεγγάρι:
Σὰ νὰ γελᾷ θλιμμένα,
Σὰ νὰ κλαίει χαρούμενα...

V

Ἄργα γλυστροῦν τὰ σίννεφα
Πάνω στὸν οὐρανὸ
Σὰ νὰ χαϊδεύουν τὸ φεγγάρι...
Καὶ φεύγουν κι' ὄλο φεύγουν
Γιὰ τὸ ταξίδι ποῦ δὲν ἔχει τελειωμό...

Σύννεφα, συννεφάκια μου,
Σύννεφα, χάρη σᾶς ζητῶ
Πάρτε καὶ μένα σύννεφα
Στὴν ἀφροαγκαλιά σας
Γιὰ τὸ ταξίδι πὸν δὲν ἔχει τελειωμό...

VI

ᾠ τὸ ταξίδι πὸν δὲν ἔχει τελειωμό,
Τὸ θανμαστὸ ταξίδι...
Καράβι μου ἓνα σύννεφο
Κ' ἐγὼ στὴν πρύμνη καπετάνιος...
Κι' ἀνάλαφρα θὰ τρέχει τὸ καράβι μου...
Κι' ὁ δρόμος του θᾶναι ὄνειρο
Θᾶναι ὄραμα τὸ πέρασμά του...
Κ' ἡ ὀρθοστημένη πλώρη του
Θὰ σκίζει τὰ γαλήνια τὰ νερά
Καὶ θᾶρχονται μονομουριστὰ
Νὰ τὸ χαϊδεύουν ἀπαλὰ τὰ κυματάκια
(Καὶ θᾶναι τὰ νερά, τὰ κυματάκια
Ἀπὸ ἀσημένιο φῶς)
Καὶ θ' ἀνεμίζει τὰ μαλλιά μου τ' ἀεράκι
Καὶ θὰ χαϊδεύει μου τὸ πρόσωπο...
(Καὶ τ' ἀεράκι θᾶναι ἀπὸ ἀσημένιο φῶς)

ᾠ τὸ ταξίδι πὸν δὲ θᾶχει τελειωμό!
Τὸ θανμαστὸ ταξίδι
Μέσ' στὸ ἀσημένιο φῶς!

VII

Δὲ θέλω τὸ ταξίδι ᾠ πὰ στὰ σύννεφα...
Γιὰ νὰ σκεπάζουν τὸ φεγγάρι
Θὰ πεῖ πὼς εἶναι χαμηλά...
(Ὡς καὶ τὰ σύννεφα πετοῦνε χαμηλά!)
Δὲ θέλω τὸ ταξίδι ᾠ πὰ στὰ σύννεφα...
Θέλω νᾶχα φτερὰ
Γιὰ ν' ἀνεβῶ ᾠ πὰ στὸ φεγγάρι...
(Γιὰ ν' ἀνεβῶ πιὸ πάνω ἀπ' τὸ φεγγάρι;...
Τί νᾶναι;...)

VIII

Πέρασαν τὰ σύννεφα
Χάθηκε τὸ θάμα

Τέλειωσε ἡ χαρά,
Τώρα εἶν' ὁ φωτόλουστος
Ὁ οὐρανός, σὰν κλάμα...
Κλείσαν τὰ φτερά...

ΙΧ

Τόσο εὐκολογκρέμιστα
Τὰ οὐρανοθεμέλιωτα παλάτια

Μέσ' στὴ φεγγαροπλημμύρα,
Τόσο εὐκολακούραστα
Τῆς Φαντασίας τὰ γοργοπόδαρα ἄτια;
Τί ἀναγελάστρα μοῖρα!..

Θ. ΠΙΕΡΙΔΗΣ

ΕΚΑΤΟ ΜΕΤΡΑ ΒΑΘΕΙΑ ΣΤΗ ΓΗ

Ἀγάντα παιδιά καὶ τοὺς φάγαμε. Ἀγάντα καὶ κοντεύομε νὰ περάσωμε πρῶτοι. Περιουσία εἶν' αὐτή, δὲν εἶναι παίξε γέλασε... Κι' ἔπειτα ποιότης πρώτης σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Ἡ Ἀμερικὴ βγάξει, λέει, τεχνικὸ καὶ μᾶς συναγωνίζεται. Γιὰ τὴ ζήση μας πασκίζομε. Ἄν δὲ παλέψωμε ὅλα πᾶνε χαμένα.

Ἀγάντα! φώναζε ὁ καπετάνιος τῆς παρέας δίνοντας θάρρος στοὺς δουλευτάδες καὶ ἡ φωνὴ του ἀντιλαλοῦσε μακρὰ μέσα στοὺς θόλους τῆς μπούκας*. Οἱ ἄξινοι βαροκοποῦσαν καὶ οἱ λιγόφωτοι λύχνοι —καντήλια τρεμόσβυστα —μόλις καὶ μὲ βία ὀδηγοῦνε τὸν ἀνθρώπινο κόπο.

Χρόνια, μῆνες, γεννιά πρὸς γεννιά, σκάψανε κι' ἀνοίξανε τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Μοναδικὸς τοῦ χωριοῦ πόρος. Ἄπ' ὅλες τίς μεριές τοῦ βουνοῦ ἄλλο δὲ βλέπει κανένας ἀπὸ στόματα σκοτεινὰ ὀλάνοιχτα ἔτοιμα νὰ ρουφήξουν, μὰ πού πάντα ξεροῦν.

Ἡ ζωὴ θὰ εἶταν πολὺ δύσκολη γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς χωριάτες, πάνω στὴ γῆ, ἂν μέσα στὰ σκληρὰ σπλάχνα τῆς δὲν κινιόταν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος.

Ἐκατό; διακόσια μέτρα βαθεῖα;...

Ποιὸς ξέρει... Κάποτε καὶ περισσότερα.

(*) Μπούκα. Ὁρυχεῖο κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.